

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce: **L. Č.**, státní příslušnost Republika Bosna a Hercegovina, zastoupen JUDr. Stanislavem Mouralem, MBA, advokátem se sídlem 28. října 2663/150, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Praha 7, Nad Štolou 3, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.10.2012 č.j. OAM-100/LE-BE02-K01-212, ve věci mezinárodní ochrany,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- III. Česká republika **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. zákona o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).

[2] Žalobce podal v zákonné lhůtě u Krajského soudu v Ostravě žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.10.2012, ve které uvedl, že rozhodnutí napadá v celém rozsahu výroku. Žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb. specifikoval tak, že:

- žalovaný porušil ust. § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v potřebném rozsahu, čímž porušil i ust. § 2 odst. 4 správního řádu,
- žalovaný porušil § 2 odst. 1 správního řádu, neboť nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy,
- žalovaný porušil ust. § 14a zákona o azylu, neboť dostatečně nezvážil jeho aplikaci a důvody pro udělení doplňkové ochrany.

Dále uvedl, že žalobu doplní pomocí právního zástupce, o ustanovení kterého požádal soud. Navrhl zrušit napadené rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Žalobci byl usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 30.11.2012 č.j. 64Az 10/2012-22 ustanoven zástupce z řad advokátů JUDr. Stanislav Moural.

[4] Žalovaný k žalobě uvedl, že případem žalobce se řádně zabýval, jeho případ posoudil individuálně a jeho výpovědi porovnal s dostatečným množstvím aktuálních informací o zemi původu. Žalovaný tak popírá oprávněnost námitek uvedených v žalobě. Zdůraznil, že žalobce ve své vlasti nikdy neměl žádné potíže se státními orgány a rovněž nepodal žádnou informaci o diskriminaci své osoby v zemi původu z důvodů azylově relevantních. Dále uvedl ve vztahu humanitárního azylu či doplňkové ochrany, že odkazuje na dřívější judikaturu Nejvyššího správního soudu a dospěl k závěru, že zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území ČR vytvořil, by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost k jeho vycestování. Současně však ust. čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi lidmi. Navrhl žalobu zamítnout.

[5] Zástupce žalobce podal dne 14.1.2013 repliku k vyjádření žalovaného, ve které rozvedl jen v žalobě naznačené žalobní body, když uvedl, že žalobce si během

svého pobytu v České republice vytvořil významné rodinné vazby. Od r. 2007 udržoval partnerský vztah s paní R. V., státní občankou ČR, se kterou dne 8.9.2012 uzavřel manželství a významnou skutečností pro posouzení případu je i to, že manželům se dne ... narodila dcera. Pokud by žalobce byl nucen vycestovat z ČR, došlo by k významnému zásahu do rodinného a soukromého života jeho, jeho manželky i dcery. Setrval na návrhu zrušit napadené rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[6] Napadeným rozhodnutím žalovaný neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu s odůvodněním, že v průběhu správního řízení, a to jak v žádosti tak i pohovorů ze dnů 21.5.2012, 20.6.2012 a 12.10.2012 bylo objasněno, že jmenovaný jako důvod své žádosti uvádí snahu žít v ČR, kde má družku a dceru, obě české státní příslušnosti, svůj návrat do vlasti odmítá, jelikož nemá žádné doklady a při poslední návštěvě vlasti mu tam odmítli přiznat občanství. Poukázal také na jeho spor se sousedem, který po něm při poslední návštěvě střílel. Vzhledem k tomu, že nebylo prokázáno, že by žalobce měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě nebo či dokonce již byl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, nebyly splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12a a § 12b zákona o azylu. Správní orgán se zabýval i tvrzením žadatele, že mu ve vlasti nebylo přiznáno státní občanství, což jmenovaný usuzuje z toho, že se mu nepodařilo vyřídit nový občanský průkaz a cestovní pas a místo toho mu byl vystaven doklad o nemožnosti vydat potvrzení o státní příslušnosti kvůli vyloučení z registru matriky. K tomuto tvrzení správní orgán přihlédl k informacím MZV ze dne 12.9.2012, dle kterých lze o občanský průkaz požádat na příslušném úřadu Ministerstva vnitra, kde je nutné předložit žádost potvrzení o bydlišti od příslušného odboru, opis rodného listu, potvrzení o občanství a je nutné zaplatit poplatek. O cestovní pas lze požádat na příslušném úřadu Ministerstva vnitra. Žadatelem popsane potíže o získání uvedených dokladů nijak nesvědčí o nějaké diskriminaci jeho osoby ze strany státních orgánů a žadatelem tvrzené skutečnosti správní orgán vyhodnotil jako účelové a nevěrohodné. Správní orgán nezjistil ani důvody podřaditelné pod ust. § 13 odst. 1 zákona o azylu. Pokud se týká humanitárního azylu, pak správní orgán přihlédl k věku a zdravotnímu stavu žadatele a ke skutečnosti, že až doposud i přes svůj nelegální pobyt v ČR byl schopen se zabezpečit, přičemž žádost o mezinárodní ochranu podal výhradně s cílem legalizovat si svůj další pobyt v ČR, kde již od roku 2008 nelegálně žije. Ke snaze žadatele žít v ČR spolu se svojí manželkou a novorozenou dcerou správní orgán konstatuje, že zamítavé rozhodnutí žádosti o mezinárodní ochranu samo o sobě nevylučuje pobyt takového cizince na území ČR, tuto otázku je však třeba řešit dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů. Samotnou existenci rodinných vazeb na území ČR pak nelze v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu v Brně vyjádřeným v rozhodnutí č.j. 3Azs 12/2003 ze dne 15.10.2003 či č.j. 1Azs 5/2011 ze dne 28.4.2011 považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Na základě všech výše uvedených aspektů tak správní orgán v případě jmenovaného nenalezl žádný zvláštního zřetele hodný důvod podle § 14 zákona o azylu pro udělení azylu z humanitárního důvodu, a proto mu tento neuděluje. Správní orgán tak dospěl k závěru, že neexistuje důvod zvláštního zřetele hodný pro udělení azylu

z mezinárodního důvodu. Stejně tak s ohledem na situaci v zemi původu neshledal důvod pro udělení doplňkové ochrany. Na území Bosny a Hercegoviny podle zpráv, které si správní orgán ve správním řízení obstaral, neprobíhá takový ozbrojený konflikt, který by pro žadatele představoval vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti.

[7] Ze správního spisu soud zjistil, že správní řízení bylo zahájeno žádostí ze dne 11.5.2012.

- V žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že on sám ani nikdo z rodiny nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace. Svou vlast naposledy opustil v únoru 2008. Poprvé do ČR odjel v r. 1990 za prací. O azyl žádá, protože v ČR již žije mnoho let, má zde kamarády i družku, se kterou čeká dítě, umí dobře česky a měl zde i dobrou práci. V Bosně a Hercegovině mu neuznali občanství, v r. 2008 mu z toho důvodu odmítli vydat nový pas a nedali mu ani občanský průkaz. Navíc jej tam ohrozil soused, který po něm střílel, neboť nebyl ve válce. V letech 1990-2008 do ČR jezdil za prací. Se zastupitelským úřadem v Praze navázal spojení v r. 1996, kdy žádal o nové doklady, avšak neuspěl.
- Při pohovorech ve dnech 21.5.2012 a 20.6.2012 uvedl, že po absolvování základní školy pracoval v Bělehradu, v r. 1988-1989 vykonával vojenskou službu, pak odjel do Jerevanu za prací, když pracoval u jugoslávské firmy. S touto firmou v r. 1990 odjel pracovat do Prahy a zde pracoval až do r. 2003. Mezitím navštívil svou vlast v r. 1991 a v r. 2003, kdy doma pobyl asi 5 dnů a opět se vrátil do ČR. Až do r. 2005 v ČR pracoval legálně, pak mu propadly doklady a dále už pobýval nelegálně. V r. 2008 se vrátil do Bosny, aby si vyřídil nové doklady, což se mu však nepodařilo a bylo mu odmítnuto přiznání občanství. Jako důvod udělení mezinárodní ochrany při pohovorech uvedl, že v Bosně mu odmítli dát občanství, v ČR má družku, se kterou čeká dítě a má zde kamarády. Dále, že v Bosně jej ohrožuje jeho soused.
- Při pohovoru dne 12.10.2012 uvedl, že se již oženil, narodilo se jim dítě a manželka je na tom psychicky špatně. Psychicky se zhroutila po porodu, musí se starat o manželku, dítě je zatím umístěno v zařízení Pavučinka.
- Dále obsahem správního spisu je rodný list vystavený dne 25.9.2012 o obsahu, že dne X se narodila E. L., jejímž otcem je Č. L. a matka R. L., roz. V., dále oddací list z 11.12.2012 o obsahu, že dne X uzavřel manželství Č. L. s R. V., roz. V.
- Z rozhodnutí Policie ČR ze dne 24.4.2012 č.j. KRPS-145548-21/ČJ-2012-0126, že se podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 326/1999 Sb. zajišťuje Č. L. za účelem správního vyhoštění s odůvodněním, že z podkladových spisových materiálů je zřejmé, že bylo opakovaně vydáváno z důvodu nelegálnosti pobytu na území ČR příslušnými orgány Policie ČR rozhodnutí o správním vyhoštění, a to konkrétně dne 24.12.2003 vyhoštění na 3 roky, dne 24.11.2010 správní vyhoštění na 5 let z důvodu skončení platnosti víza a cestovního dokladu.
- Součástí správního spisu jsou informace o Bosně a Hercegovině, konkrétně Informace MZV z 12.9.2012 k otázkám situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu v případě návratu, podmínky získání občanských

průkazů a cestovního dokladu, prokázání občanství, možnost vrátit se do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, úroveň zdravotnictví, sociální zabezpečení zdravotně postižených osob atd., Informace Human Rights Watch 2012 z ledna 2012 „Výroční zpráva“, Informace Ministerstva zahraničí USA z 24.5.2011 „Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2011“, Informace MZV ze dne 24.5.2011 k vybraným otázkám např. postoj státních orgánů k osobám pobývajícím delší dobu v zahraničí, postoj státních orgánů k otázce porušování lidských práv, nevládní organizace, možnost ochrany ze strany státu, možnost podání stížnosti na nečinnost státních orgánů atd., Informace MZV ze dne 2.8.2010 k otázce konzulárních služeb občanům BAH na velvyslanectví v Praze, vojenská služba, udělení státního občanství, náhradní cestovní doklad, vydání a prodloužení cestovního pasu, udělení státního občanství. Z těchto zpráv zjištěno, že dlouhodobý pobyt v zahraničí je naprosto běžná záležitost a na tuto skutečnost jsou orgány Bosny a Hercegoviny naprosto zvyklé a nepřikládají mu a priori žádnou konotaci. V případě návratu žadatelům o mezinárodní ochranu nehrozí žádný postih. Zákonem je ustavena svoboda pohybu v rámci země, cestování do zahraničí. Získat občanský průkaz ve své vlasti lze na příslušném úřadu Ministerstva vnitra při podání předepsaných dokladů, včetně žádosti a správního poplatku, o cestovní pas lze požádat rovněž na příslušném úřadu Ministerstva vnitra, kdy je nutno předložit žádost, občanský průkaz nebo jiný veřejný doklad potvrzující identitu žádajícího občana, starý pas, jestliže ho žadatel vlastní a zaplacení správního poplatku. Občanství se prokazuje občanským nebo cestovním pasem.

[8] Žalobce ještě před jednáním soudu předložil doklady týkající se onemocnění jeho manželky, a to lékařské nálezy neurologické kliniky Fakultní nemocnice Olomouc ze dnů 17.3.2014, 16.6.2014, 20.10.2014, ze kterého zjištěno, že manželka žalobce trpí degenerativním onemocněním nervové soustavy NS, dále posudek o invaliditě vydaný OSSZ Šumperk dne 31.5.2013, ze kterého zjištěno, že manželka žalobce je od 5.3.2013 invalidní III. stupněm, dále z potvrzení Městského úřadu Zábřeh, odbor sociálních věcí ze dne 15.11.2012, že nezletilá E. L. bydlí ve společné domácnosti se svými rodiči a z důvodu zdravotních problémů matky nezletilé zabezpečuje řádnou a celodenní péči o nezletilou její otec pan L. za pomoci prarodiče. Dále předloženo rozhodnutí Policie ČR, ředitelství služby cizinecké policie ze dne 20.2.2013 č.j. CPR-14831-4/ČJ-2012-930310-V214. Tímto rozhodnutím uvedený správní orgán rozhodl o zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění tak, že podle § 101 písm. e) správního řádu v návaznosti na ust. § 122 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb. se vydává nové rozhodnutí, kterým se ruší platnost rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 24.11.2010 z důvodu, že L. Č. se stal rodinným příslušníkem občanů Evropské unie po nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění a realizuje rodinný život s manželkou a dcerou z občanky Evropské unie.

[9] U jednání krajského soudu dne 3.12.2014 strana žalobce uvedla, že okolnosti, které již existovaly v době rozhodnutí správního orgánu, tj. narození dcery a zhoršující se zdravotní stav manželky žalobce nadále trvají. Zdravotní stav manželky se stále zhoršuje a je velmi vážný. Žalobce není osobou, která by ohrožovala zájmy, bezpečnost ČR, veřejný pořádek, zdraví osob a majetek, žalobce

nepáchal na území ČR žádnou trestnou činnost. Na území ČR chce vést řádný rodinný život, starat se o nemocnou manželku, která je zcela na jeho péči odkázána a chce se starat o svou nezletilou dceru. Z těchto důvodů by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno a vráceno žalovanému k dalšímu řízení.

[10] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

[11] Podle ust. § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, *správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (dále jen "právní předpisy")*. Kde se v tomto zákoně mluví o zákoně, rozumí se tím též mezinárodní smlouva, která je součástí právního řádu.

[12] Podle ust. § 3 správního řádu *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2*.

[13] Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště*.

[14] Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje*

a) *uložení nebo vykonání trestu smrti,*

b) *mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,*

c) *vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo*

d) *pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*

[15] Právní ustanovení citovaná v odstavcích [11 až 14] tohoto rozsudku žalobce nastínil jako žalobní body, které ustanovený zástupce doplnil ve vztahu k doplňkové ochraně. Jelikož žalobce blíže nekonkretizoval porušení ustanovení § 2 odst. 1 a § 3 správního řádu, soud se těmito nastíněnými žalobními body zabýval jen obecně. Soud důvodnost žaloby neshledal.

[16] Především soud zdůrazňuje, že při úvaze doplňkové ochrany je nutno hodnotit stav současný, resp. stav k návratu žalobců do země původu, nikoliv stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s..s.), a to s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (rozhodnutí ze dne 17.3.2008 č.j. 5Azs 80/2007-87), který v uvedeném vyslovil, že *„Pro zjištění okolností rozhodných pro udělení doplňkové ochrany je tedy určující doba případného návratu žadatele o azyl do jeho vlasti. V případě uplatnění čl. 33 Ženevské úmluvy a řešení otázek týkajících se rozhodování o poskytnutí doplňkové ochrany, která je podle aktuální právní úpravy vnitrostátním prostředkem k naplnění požadavku plynoucího ze zásady „nonrefoulement“, je z povahy věci a z podstaty samotného tohoto právního institutu logicky dovoditelné, že dokazování a posuzování skutkových okolností, konkrétně situace v zemi původu žadatele ve vztahu k jeho individuálním poměrům a k dalším faktům, které je sám schopen doložit, nebo které jsou jinak zřejmé, je nutno vázat k okamžiku, kdy má být o doplňkové ochraně rozhodováno, tedy se zřetelem k současnosti, či spíše blízké budoucnosti, nikoli však směrem do minulosti.“* Žalobce nesplňuje uvedené podmínky, neboť nebylo zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do své vlasti, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy, jak je v tomto odstavci výše uvedeno. Žalobce opustil vlast ještě před válkou, v r. 1989, a to z důvodu zaměstnání. Ve své vlasti neměl žádné problémy se státními orgány. Z materiálů vypovídající o situaci v Bosně a Hercegovině, které jsou součástí správního spisu, jednoznačně vyplývá, že ani neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti nehrozí žádné nebezpečí ze strany státních orgánů ani soukromých osob. Stejně tak takové osoby nejsou vystaveny znevýhodňování či diskriminaci ze strany státních orgánů. Žalobci tak nehrozí v případě návratu žádné žádná vážná újma ve smyslu ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu.

[17] Namítané skutečnosti o rodinných poměrech žalobce ve smyslu vážného onemocnění manželky a narození jejich dcery a nutnost péče žalobce o manželku a dceru soud nezpochybnil, avšak v ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu lze již nalézt vyřešení právní otázky, zda rodinné vztahy žadatelů o mezinárodní ochranu na území ČR mohou založit důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Otázka toho, jaké situace mohou vytvářet rozpor s mezinárodními závazky ČR ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, již byla dostatečně vyřešena např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26.7.2007, sp. zn. 2 Azs 30/2007, kde bylo ve vazbě na starší judikaturu, zabývající se právě namítaným porušením článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, konstatováno ve smyslu, že mezinárodní závazky nemohou být jakékoliv povahy, ale musejí se vztahovat k samotné zásadě non-refoulement, tedy k objektivní hrozbě vyjmenovaných skutečností, a nemohou vykročit ze systematiky a smyslu

daného právního ustanovení. Z uvedeného tak plyne, že rodinné vazby v ČR nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Zároveň je třeba konstatovat v souladu s právním názorem vyjádřeným například v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28.11.2008, sp. zn. 5 Azs 46/2008, že rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu či rozhodnutí o neudělení azylu ani doplňkové ochrany v situaci, kdy žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, samo o sobě nevylučuje pobyt takového cizince na území ČR, jsou-li k tomu dány rodinné důvody, tuto otázku je však třeba řešit jinak než žádostí o udělení mezinárodní ochrany, a to dle zákona o pobytu cizinců na území ČR, tj. zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

[18] Pokud se týká obecně vznesených námitek ohledně porušení ustanovení § 2 odst. 1 a § 3 správního řádu, pak soud neshledal ani tyto důvodné. Žalovaný při hodnocení věci vycházel ze všech skutečností, které žalobce uvedl, žalovaný si obstaral informace o zemi původu z různých zdrojů a skutečnosti tvrzené žalobcem vyhodnotil ve světle informací získaných právě z těchto zdrojů. V procesním postupu žalovaného soud neshledal žádné pochybení.

[19] Soud neshledal žalobu důvodnou, a proto jí v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

[20] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. s tím, že úspěšný žalovaný se náhrady nákladů řízení vzdal.

[21] Státu vznikly náklady spojené se zastupováním advokáta, který byl soudem ustanoven (viz. odstavec [3] tohoto rozsudku). Podle ust. § 35 odst. 8 s.ř.s. náklady takto vzniklé České republice platí stát. O výši těchto nákladů je rozhodnuto samostatným usnesením.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

pokračování

V Ostravě dne 3. prosince 2014

9

64Az 10/2012

JUDr. Jana Záviská

samosoudkyně